

til Sagens Kærne, idet man fik Vekselererne til at indrømme det, som Loven ikke skaffer dem, men som i Virkeligheden er det afgørende, nemlig en Fordeling af den Rentefordel, der kommer frem ved Udlaanet. Dette kommer slet ikke frem i Loven, men det er Sagens Kærne, og ved at gøre den nævnte Lovbestemmelse anvendelig paa Vekselererne er det et aabent Spørgsmaal, om de er frit stillede i denne Henseende. Hvis det er Mening, at de skal være stillede, som man maa tro, som Medlemmer af Fondsbørsen, maa man sikkert sige, at Fondsbørsens Vedtægt ogsaa bliver anvendelig paa dem i den Udstrækning, som der er Tale om. Derved gør man, efter min Opfattelse, det principielle Synspunkt endnu mere urimeligt, idet der jo er noget unaturligt i at gøre en Vedtægt mellem bestemte Faktorer, der har haft en Indflydelse paa dens nærmere Udformning, anvendelig paa Mennesker, som staar helt udenfor, som ikke har nogen som helst Indflydelse paa den, og som ikke har Lejlighed til at gøre deres Synspunkter — der jo dog ogsaa kan være berettigede — gældende i dette Forhold. Jeg tror derfor ikke, at man uden videre kan overføre de Regler, som man har fastsat for Fondsbørsens Medlemmer, til at gælde for andre; jeg tror, man vil begaa en Uretfærdighed ved simpelthen at gøre det, og jeg tror, man maa se lidt nærmere paa de enkelte Regler, hvis man ønsker dem bragt til almindelig Anvendelse.

Den ærede foregaaende Taler mente, at det var naturligt, at ogsaa disse Regler blev gjort anvendelige for Banker, og det skal jeg i og for sig ikke modsige. Jeg vil dog gerne i denne Forbindelse nævne, at der sikkert er noget unaturligt i den Opfattelse, der finder Udtryk i Lovbestemmelsen, saaledes som den her er formuleret, nemlig at Bankerne er Vekselerere og skal have Vekselererborgerskab. Man støtter dette Synspunkt paa en indenrigsministeriel Resolution fra 1872. I Anledning af en Forespørgsel om, hvorvidt der kræves Borgerskab til at drive Bankforretning, blev der i denne svaret, at Bankforretning er fri Næring; men samtidig fortolker den paagældende Skrivelse, hvad der forstaaes ved Bankforretning, og siger da, at udenfor Bankforretninger falder Handel med Børs-papirer og Veksling af Penge for Betaling. Det er herpaa, man støtter den Antagelse, at Bankerne skal have Vekselererborgerskab og altsaa for denne Gren af deres Virksomhed maa betragtes som Vekselerere. Det forekommer ikke mig, at denne Op-

fattelse fra Administrationens Side er saa forfærdelig sikker; navnlig synes jeg, at den er rokket overordentlig stærkt ved Bankloven, som nemlig fortolker Ordet „Bankvirksomhed“ og erklærer, at der derunder falder Omsætning af Penge og Værdipapirer. Da der ikke er sket nogen Ændring i det Forhold, at Bankforretning i og for sig er fri Næring, synes jeg, at Spørgsmaalet herefter maa stille sig særdeles tvivlsomt. Da der jo imidlertid er en væsentlig Forskel mellem Bankvirksomhed og Vekselerervirksomhed, og Lovgivningen i alle andre Henseender holder dem adskilt, vilde jeg finde det naturligt, om man søgte at faa dette Forhold reguleret. Der skal jo ned sættes en Næringslovkommission, og jeg vilde da gerne drage Spørgsmaalet frem her for at henlede denne Kommissions Opmærksomhed derpaa, da jeg synes, det vilde være naturligt, at den Uklarhed og Usikkerhed, der hersker paa dette Punkt, blev afhjulpet gennem dertil sigtende Lovbestemmelser.

Jeg kommer dernæst til det Punkt, som efter min Mening er Kærnepunktet i hele denne Sag, som i hvert Fald ganske naturligt er det, som det kommer an paa for Fondsbørsens Vedkommende, nemlig det økonomiske Spørgsmaal. Da man i sin Tid vedtog denne Lov, paa et Tidspunkt, da man allerede havde passeret Højkonjunkturen og var ved Begyndelsen af Nedgangen, regnede man i meget ringe Grad med Omkostningerne, og man lagde derfor en hel Række Udgifter over paa Vekselererne. Der er i Virkeligheden i Fondsbørsloven Tale om tre Arter af Udgifter. For det første de 2 500 Kr., som begge de foregaaende ærede Talere har omtalt, derefter de Omkostninger, der falder ind under, hvad man forstaaer ved Fondsbørsens Bestyrelse, d. v. s. Udgifterne til Fondsbørsens Indretning og Afholdelse, og for det tredje Udgifterne til Tilsynet, Børskommissæren og hans Kontorhold og hvad derunder hører. Alle disse Omkostninger lagde man over paa Vekselererne, og det var jo ikke smaa Omkostninger; de beløb sig for hver enkelt Vekselerer til 4 000 Kr. om Aaret, Omkostninger, som altsaa ligger ganske ude af Huset. Det er ligefrem en Udgift, der danner den første Betingelse for Adgangen til at drive Virksomhed. Saa har han til sit Kontorhold, Personale osv. en lang Række Udgifter, der netop ogsaa i Krigsperioden blev meget høje. De er til Dels bragte ned af Vekselererne selv, men paa dette Punkt har de ikke kunnet gøre andet end at appellere til Lovgivningsmagten, som har lagt disse Byrder paa dem paa et Tids-